

Sygn. akt II KK 212/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

w sprawie A. G.

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 sierpnia 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 31 stycznia 2017 r., sygn. akt. II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania**

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w P., oskarżając A. G. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., polegające na tym, że w dniu 3 lipca 2016 r., w O. przy ul. P., zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci roweru, koloru bordowego, z błotnikami i bagażnikiem w kolorze srebrnym, o łącznej wartości 500 złotych na szkodę H. B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo

podobne, na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., skierował w dniu 31 sierpnia 2016 r. do Sądu Rejonowego w P. wniosek o wydanie wyroku skazującego A. G. bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie oskarżonemu uzgodnionej z nim kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej H. B. oraz zasądzenie kosztów i opłaty sądowej.

Sąd Rejonowy w P., uwzględniając wniosek prokuratora, wyrokiem wydanym na posiedzeniu w dnia 31 stycznia 2017 r., II K (...), uznał oskarżonego A. G. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania od dnia 4 lipca 2016 r. godz. 08.00 do dnia 6 lipca 2016 r. godz. 07.00. i przyjmując ten czas pozbawienia wolności za równy dwóm dniom kary pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej H. B. kwoty 500 zł. Obciążył też oskarżonego kosztami sądowymi.

Wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się w dniu 8 lutego 2017 r.

Kasację od tego wyroku wniósł na korzyść skazanego Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego to jest art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wniosku prokuratora złożonego w dniu 31 sierpnia 2016 r. i wydaniu na posiedzeniu w dniu 31 stycznia 2017 r. wyroku skazującego A. G. za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. z rażącą obrazą przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 278 § 1 k.k., w sytuacji, gdy czyn ten z uwagi na wartość przywłaszczzonego mienia - 500 złotych - w dacie orzekania przez Sąd stanowił wykroczenie wyczerpujące dyspozycję art. 119 § 1 k.w., gdyż w związku z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz.1247) wartość skradzionego mienia nie przekraczała 1/4 minimalnego wynagrodzenia, Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co pozwala na jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rozpoznając wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 § 1 k.p.k., Sąd jest zobowiązany do zbadania sprawy zarówno pod względem formalnym, jak i merytorycznym. W ramach tej kontroli niezbędne jest sprawdzenie, czy przedstawione przez prokuratora propozycje pozostają w zgodzie z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie są sprzeczne z przepisami prawa materialnego. Niespełnienie tego warunku uniemożliwia uwzględnienie złożonego wniosku i rodzi konieczność rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.).

W przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy, uwzględniając wniosek prokuratora złożony na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. i skazując A. G. za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., nie sprostął wskazanym powyżej wymogom.

Nie ulega wątpliwości, że w dacie czynu kradzież dokonana przez A. G. na szkodę H. B. stanowiła przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 1 k.k. W dacie wyrokowania czyn ten nie był już jednak przestępstwem, lecz wykroczeniem. Ustawodawca, nowelizując ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247) przepisy kodeksu wykroczeń, odstąpił od stosowanego poprzednio stałego kryterium kwotowego rozgraniczającego wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. od przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., na rzecz kryterium będącego pochodną minimalnego wynagrodzenia. Od dnia 9 listopada 2013 r., to jest od wejścia w życie przepisu art. 2 powołanej ustawy, wartością, której przekroczenie powoduje odpowiedzialność za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. jest kwota odpowiadająca 1/4 wynagrodzenia, ustalanego – zgodnie z art. 47 § 9 k.w. – na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. (Dz. U. z 2002 r. Nr 200, poz. 1679 z późn. zm.).

Orzekając w dniu 31 stycznia 2017 r., Sąd Rejonowy nie dostrzegł, że rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 września 2016 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 1465), od dnia 1 stycznia

2017 r. wynagrodzenie to zostało ustalone w wysokości 2000 zł, a zatem 1/4 tego wynagrodzenia wynosiła 500 zł. Okoliczność ta miała istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż w sprawach o czyny przeciwko mieniu, których uznanie za przestępstwo albo za wykroczenie jest determinowane określonym w Kodeksie wykroczeń wskaźnikiem minimalnego wynagrodzenia za pracę, należy kierować się minimalnym wynagrodzeniem z daty orzekania w przedmiocie odpowiedzialności za taki czyn, a nie z daty jego popełnienia.(por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015 r., II KK 209/15, OSNKW 2015/11/94).

Nie ulega tym samym wątpliwości, że przypisany A. G. czyn polegający na zaborze w celu przywłaszczenia rzeczy o wartości 500 zł w chwili orzekania stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., co implikowało obowiązek stosowania przez Sąd art. 4 § 1 k.k. i zmianę oceny karnoprawnej czynu z przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k. na wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

W tym stanie rzeczy, Sąd Rejonowy akceptując wniosek prokuratora o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, a w następstwie skazując A. G. za przestępstwo, uczynił to z rażącą obrazą przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego, tj. art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k. oraz art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Oczywistym wydaje się, że naruszenie wskazanych przepisów mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

r.g.